

KAPITOLA DVACET JEDNA

Kiva byla přesvědčená, že se přede všemi pozvrací. Buď to, anebo omdlí. Zadumala se nad otázkou, zda by musela podstoupit zkoušku ohněm, i kdyby nebyla při vědomí. Záleželo by na tom, kdyby byl výsledek stejný? Samozřejmě nemohla přežít to, co na ni čekalo, s amuletem, či bez něho.

Vzpomněla si, co jí zrovna včera pověděl Mot: *Víš, že Grendel dostala za úkol zprovoznit druhou pec? Sám Rooke ji vo to požádal...*

Kiva se tomu vůbec nedivila, protože věřila, že jde o přípravu na zvyšující se počet mrtvých. Ale teď, když se blížila ke krematoriu a snažila se překonat třes celého těla, nevěděla, jestli bylo dobře, nebo špatně, že se nad Motovými slovy trochu nezamyslela a nenapadlo ji, že ta druhá pec je určená pro ni.

Tohle bylo horší než dřevěná hranice.

Mnohem, mnohem horší.

A jak už Kiva tušila, po její rodině či rebelech nebylo nikde ani stopy.

Opravdu to bylo jenom na ní.

Když Kostra vedl ji a Naari ke vstupu do kamenné budovy, kde už čekal ředitel Rooke, tři další dozorcí a Grendel, vězni se rozestupovali jako vlny. Pracovnice krematoria hleděla k zemi, držela se za lokty a evidentně si přála, aby byla kdekoli jinde, ale hlavně ne v centru pozornosti. Kiva přemýšlela, co jí asi teď probíhalo hlavou a jestli se také, stejně jako ona, děsila toho, co se mělo stát.

Grendel, které teprve nedávno minula třicítka, se do Zalindova dostala za žhářský útok, a dozorcí ji ke svému pobavení určili zodpo-

vědnou za místní krematorium – ale nejdřív ji náležitě „přivítali“. Víc než polovinu jejího těla pokrývaly jizvy po spáleninách, které jí způsobili. Přežila jen díky Kivě, která dnem i nocí neúnavně pracovala, aby ji zachránila před smrtí. Grendel, stejně jako řada dalších vězňů, jí dlužila svůj život. A teď to vypadalo, že dostane rozkaz splatit jí svůj dluh tím, že se bude podílet na jejím zabití.

Ředitel Rooke stál hrdě a vzpřímeně ve své dokonale naleštěné černé kožené uniformě vedle Grendel a při pohledu na Kivu nedal najevo žádné emoce. Kiva podle jeho postoje poznala, že myslí naprosto vážně, co jí pověděl po první zkoušce – že od něj nemůže očekávat žádnou pomoc. Veškerá domnělá ochrana, kterou jí poskytoval během poslední dekády, teď byla pryč.

„Kivo Meridanová,“ pronesl Rooke hlubokým a zřetelně se nesusoucím hlasem, když přišla blíž. „Dnes budeš čelit druhé zkoušce, zkoušce ohněm. Máš nějaká poslední slova?“

Princ Deverick se Kivy před dvěma týdny zeptal na totéž a Kiva stejně jako tehdy držela jazyk za zuby – částečně proto, že nechtěla ředitele provokovat, a částečně proto, že si nechtěla pozvracet vlastní nohy. Namísto toho se rozhlédla po davu a ucítila jeho energii. Někteří nejbližší vězni se ušklíbali a víc než očividně projevovali svou nevoli vůči ní i zkouškám. Jiní byli napružení, jako by je vyhlídka na zkoušku vzrušovala, ať bude výsledek jakýkoli. A nako- nec tam byli ti, kteří hleděli vpřed s údivem ve tváři. Jako kdyby na jejím přežití závisel jejich vlastní život. Jako by věřili, že kdyby odsud mohla svobodně odejít, mohlo by se to jednoho dne podařit i jim. Představovala jejich naději, jejich víru v jinou, jasnější budoucnost.

Ale Kiva měla k úspěchu velice daleko. A připomněla jí to i Cresta, která stála nedaleko s překříženými pažemi a se zlostným výrazem v oříškově hnědých očích na ni křičela, že by udělala nejlíp, kdyby přežila, jinak...